

Arrest

nr. 58 204 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, de IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 21 december 2010 met nr. 209.878 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2009 met nr. 28 898 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BUYSSE en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2009 treft de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...)

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat de aanvraag stelt dat verzoeker het bewijs van identiteit en nationaliteit voorlegt. Dat in bijlage een dienstpaspoort wordt voorgelegd afgeleverd door de toenmalige Unie van Socialistische Sovjetrepublieken en een rijbewijs.

Dat een rijbewijs niet beschouwd kan worden als een identiteitskaart of paspoort of een daarmee gelijkgestelde waarde bezit. Dat dit document niet kan worden aanvaard als een voldoende bewijs.

Dat het oude dienstpaspoort evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.(...).“

1.3. Op 19 juni 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 28 896 de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Verwerende partij dient op 23 juli 2009 een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad van State vernietigt dit arrest op 21 december 2010 bij arrestnr. 209.878.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij dient op 29 januari 2011 een stuk in met opmerkingen naar aanleiding van de ontvangst van het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad van State. Dit stuk wordt aan de verwerende partij meegedeeld door de griffie van de Raad op 2 februari 2011. Aangezien noch in de verzoekschrift noch in het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien is dat bijkomende stukken kunnen ingediend worden na een cassatieprocedure bij de Raad van State wordt voormeld stuk uit de debatten geweerd.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van beide gedingvoerende partijen om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

3.2. Verzoeker betoogt dat hij conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een paspoort voorlegde, dat de wet dienaangaande duidelijk is, dat een oud vervallen paspoort mogelijk is, dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd en de zorgvuldigheidsplicht schendt, dat de motiveringsplicht werd geschonden en dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Vervolgens betoogt verzoeker: *“Dat verweerder stelt dat men moet weten welke de actuele nationaliteit is om de medische behandeling in het land van herkomst te kunnen beoordelen. Dat dit inzake de gegrondheidsfase dient gecontroleerd. Dat verweerder de medische toestand dient te controleren. En dit niet deed. Dat de*

gegrondheidsverklaring van de aanvraag daartoe dient. Dat op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt."

3.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op een vermeende schending van:

- art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- de art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en de 'manifeste beoordelingsfout'.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994. z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996. TB.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregel waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit onderdeel van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 7 § 1 van het KB dd 17.05.2007, geheel terecht het volgende geoordeeld:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter 1, derde lid van de wet (KB van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid, m.n.):

Dat de aanvraag stelt dat verzoeker het bewijs van identiteit en nationaliteit voorlegt.

Dat in bijlage een dienstpaspoort wordt voorgelegd afgeleverd door de toenmalige Unie van Socialistische Sovjetrepublieken en een rijbewijs.

Dat een rijbewijs niet beschouwd kan worden als een identiteitskaart of paspoort of een daarmee gelijkgestelde waarde bezit. Dat dit document niet kan worden aanvaard als een voldoende bewijs.

Dat het oude dienstpaspoort evenmin door onze diensten kan worden aanvaard Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekers vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

In casu heeft verzoeker bij schrijven dd. 2.1.2009 zijn aanvraag ingediend, waarbij hij stelde “Oekraïense staatsburger van Poolse origine” te zijn en waarbij hij een afschrift voorlegde van een paspoort dat in 1991 werd afgeleverd door de ‘Unie der Socialistische Sovjetrepublieken’.

Gelet op de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen, en gelet op het gegeven dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 uitdrukkelijk stipuleert dat “De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat ...”,

en ook art. 7 § 1 van het K.B. van 17.5.2007 bepaalt dat:

“§1 De aanvraag van de machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9 ter, §1 van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, § 1, derde lid, van de wet.

§2. Onverminderd artikel 9 ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoeg of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven...”

heeft de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat:

“Dat het oude dienstpaspoort evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Derhalve dient te wordt besloten dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker is dan ook niet ernstig en kan niet worden gevolgd waar hij op heden zonder meer poogt voor te houden dat het door hem voorgelegde paspoort zou volstaan.

Verzoeker stelt dat het voorleggen van een ‘oud vervallen paspoort’ mogelijk is. Zoals reeds afdoende uiteengezet in de bestreden beslissing, dient het voorgelegde stuk evenwel een bewijs te zijn van de huidige actuele nationaliteit, dit net teneinde aan de gemachtigde toe te laten een onderzoek in te stellen naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoeker stelt geheel ten onrechte dat 'dit inzake de gegrondheidsfase dient te worden gecontroleerd'. Immers is de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument er net op gericht de correcte identiteit, nationaliteit en herkomst van de betrokkene te achterhalen om dan in de gegrondheidsfase het nodige onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te kunnen voeren.

In de bestreden beslissing wordt afdoende verduidelijkt waarom het bewijs van de actuele nationaliteit zo belangrijk is.

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing uiterst zorgvuldig is tewerk gegaan.

Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers vage en ongestaafe beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft niet het bij art. 9 ter van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 van het K.B. van 17.5.2007 vereiste bewijs van zijn identiteit geleverd, zodat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag op grond van art. 9 ter uitdrukkelijk is bepaald dat:

"Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is".

Tevens kan worden verwezen naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nopens het bewijs van identiteit bij een aanvraag overeenkomstig art. 9bis (en dus ook art. 9ter):

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is." (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

In casu kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel van verzoeker is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond."

3.4. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gewag wordt gemaakt van een manifeste beoordelingsfout zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De memorie van toelichting bij dit artikel bepaalt het volgende:

“(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

3.8. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.(...)”

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een kopie van de eerste vier bladzijden van zijn dienstpaspoot voegde, uitgereikt door de Unie van de Socialistische Sovjet Republieken in 1991, dat verviel op 31 december 1991. Verzoeker specificeerde in zijn aanvraag “Oekraïense staatsburger van Poolse origine” te zijn.

3.10. De bestreden beslissing stelt aangaande het door verzoeker neergelegde document:

“Dat het oude dienstpaspoot evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.”

Dit vormt de door verzoeker betwiste passage van de bestreden beslissing.

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de

memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.14. Tweede vraag die zich in deze stelt, is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is van een bestaande staat blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In deze dient er echter op gewezen te worden dat verzoeker geen paspoort voorlegde met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat, doch wel een verstreken dienstpaspoot van een natie die niet langer bestaat, namelijk de U.S.S.R. Verzoeker poneert dat hij de Oekraïense nationaliteit heeft, maar uit niets blijkt dat bezitters van een oud U.S.S.R.-dienstpaspoot automatisch de Oekraïense nationaliteit bezitten, minstens toont verzoeker dit in zijn verzoekschrift niet aan. Ter terechtzitting toont verzoeker het origineel U.S.S.R.-dienstpaspoot. Hij wijst in het bijzonder op de laatste bladzijde van dit dienstpaspoot waarin een stempel werd aangebracht met de volgende melding *“This passport is property of Ukraine”* (Dit paspoort is eigendom van Oekraïne). Te dezen dient de Raad aan de hand van het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker de laatste bladzijde van zijn dienstpaspoot niet aan de verwerende partij heeft overgemaakt bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en er ook in zijn verzoekschrift geen gewag van maakt. Verzoeker toont alleszins niet aan dat bovenvermelde stempel erop wijst dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, de Oekraïense nationaliteit bezat. Er bestond dus geen zekerheid over de nationaliteit van verzoeker, temeer daar verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag specificieerde *“Oekraïense staatsburger van Poolse origine”* te zijn. Het gegeven dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen zekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker wordt bevestigd door diens warrige verklaringen ter terechtzitting omtrent het verloop van zijn nationaliteiten. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk of getuigen van een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aangetoond. Het is niet omdat verwerende partij verzoekers U.S.S.R.-dienstpaspoot niet weerhoudt dat zij hierdoor geen rekening hield met dit stuk.

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om

medische redenen in de bestreden beslissing *“Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.”*

3.16. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet laat de gemachtigde van de minister dan ook toe om de aanvraag van een verblijfsmachtiging om medische redenen van een vreemdeling die zich in juli 2009 beroept op een in december 1991 vervallen dienstpaspoot van een natie die niet langer bestaat, en waarbij uit niets blijkt dat houders van een dergelijk paspoort automatisch de Oekraïense nationaliteit verkregen, en die voordat de bestreden beslissing getroffen werd, geen ander bewijs van de voorgehouden Oekraïense nationaliteit voorlegde, onontvankelijk te verklaren. Verzoeker kan ter terechtzitting niet dienstig verwijzen naar een wijziging van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de “programmawet” aangezien voor zover verzoeker bedoelt te verwijzen naar de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (B.S. 31 december 2010), artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing is op aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend worden na de inwerkingtreding van de wet, zijnde 10 januari 2011.

3.17. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient begrepen te worden dat het een schending van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht vormt omdat de verwerende partij verzoekers medische toestand niet controleerde en evenmin hieromtrent motiveerde, wijst de Raad erop dat de medische situatie slechts in de fase van de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen aan bod komt en dat de bestreden beslissing een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van zijn aanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. M. EKKA
dhr. G. DE BOECK

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN